

DÉMONI ELÉGIA

Ó, ha ember volnék, ki értene a démoni rendből?
Salakkráter mélyén kit szólítanék, ha jön a vihar?
Elvegyülve az azonosban miféle gondolat hívna?
Hogy úsznám meg csaliként a világot átszűrő égkampón?
Nem, emberekhez nincs közöm.
Zátonyra futott napjaikba ömlik az érdek,
rettegnek a szabadságtól, szárnycsattogásom
lefutó redőny, szürkülő szobában olvassák ezt a verset.
Lelkem szívniák, s közben vérüket iszom.
Ha ember volnék, a család piros köldökzsinórára
papírsárkányt kötnék: vágyaim,
és ha elülne a szél, rohannék egyre rémültebb
boldogsággal a szakadék felé.
Vattadobozuk ajtaját barátaimra nem nyitnám rá,
csak becézgetném őket, mint egy táskarádió.
Szeretőmet egy családi ház felé menet
hús folyosók simogatnák. Szavakat írnék papírra,
nem a ködre szikrajeleket, és ha agyamban
elaludna a tett, a kezem gondolkodna.
Haláloz vagyok, ne olvass tovább, jámbor
szobalakó, elfújom a parazsat szemedben.
Tudom, ma délutánra kirándulást terveztél
a családdal, megnézni a démonerdőt,
hátha láttok vadat, de lásd be, bukott program ez.
Maradj otthon inkább, még tart a meccs,
erők bábszínháza legyen sorsod,
és ha összefut a függöny, szard össze magad.
Egy kis hétvégi feketemisére vágyva
ne szólongass engem; szivacsos suttogásod nem
hív ki démontestvéreim égerligetéből,
ahol magányos csillagok égnek a ködben,

ahol a búcsú nem az ember tenyeréből csipeget,
 és aranytőr a szeretet, nem megcsócsált ostya.
 Távozz tőlem, ember, menekülj a savószagú mélyből,
 egyetlen gondolatod sem tarthat meg szavaiban,
 mert elsiklom léted előtt, a Sátán rád legyint,
 értelmetlen élet kegyeltje vagy, idióta hited
 negatívjában sem ismeresz rám,
 az elalvás előtti állati félelemben sem,
 amit én küldök, hogy végképp ne legyen remény;
 álmofáid ujjai összezárják, nem hoz
 új napot az új nap, ökölbe szorul az ébredés,
 „lelkiismeret”, mellkasodban ez a szó ketyeg,
 lüktető tojásgránát, biztosítószége a vers.
 Kirántom. Tűnj el, emberfia, ne zavard örömöm,
 a föléd tornyosult éjszakát.

KÁRHOZOTTAK TEMPLOMA

Egy halotthoz

Halandó lélek teste.
 Hullámzó csalánlevelek.
 Láthatatlanba integetve.
 Kerti esték feslenek.
 Caravaggio törpengéje.
 Villan a bevésett nárcisz.
 A kerítést napfény érte.
 Minden tudáson áthívsz.
 Derengő kék oszlopok között.
 Még tartom létem ritmusát.
 Mészkö-éjszaka jött.
 Hátamon hideg fut át.
 Sivatag homokján csónak.
 Színültig vízzel tele.
 Mennyire gyűlölöm a jókat.
 Kékül a csalán levele.

18 POR, NYÁL

Minden reggel ezerszer fölkelek.
Ezernyi ember indul belőlem útra.
Minden percben elvérzik egy,
folyton döntenem kell, választani,
és lefekvéskor csak én maradhatok,
véletlenek sortüzétől menekült,
önmagát őrző sorsüldözött,
aki úgy éli legszebb emlékeit,
mint a kerttet egy szenilis csósz,
aki legszebb reményét akkor tölti be,
ha végül a kocsihajtó, akinek kezében
mindennapok száalai összefutnak,
(remegve már az erőlködéstől:
egybe tartani színek millióit)
a franc tudja micsoda lovai közé
káromkodva dobja be a gyeplőt, kiköp.

